

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
Coperta și DTP: Gelu Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Grigore, Carmen Tania

Cerberul din clepsidră : poezie / Carmen Tania Grigore. -

Apahida : Neuma, 2019

ISBN 978-606-8975-29-0

821.135.1

Carmen Tania Grigore

CERBERUL DIN CLEPSIDRĂ

POEZIE

Editura
NEUMA

Cuprins

- între alean și adormire / 37
- poem scris cu fir de borangic / 39
 - șoptește-mi numele / 40
 - un semn de afecțiune / 41
 - o variantă de iubire / 42
 - protocol matinal / 43
- poem turnat în cupe înalte / 44
 - un sezon cât o viață / 45
 - andante prin noapte / 46
 - îndemn / 47
 - gând estival / 48
 - cu promisiuni de regăsire / 49
- bucuria cea de toate zilele / 50
 - neliniști / 51
 - refresh matinal / 52
 - freamăt ușor de întăles / 53
 - detaliu imposibil de evitat / 54
 - iertarea cea de toate zilele / 55
 - întotdeauna tu / 56
 - nocturn spre tomnatic / 57
 - fără nume / 58
 - secvențial / 59
 - memory stick / 61
 - subtilități de limbaj / 62
 - anotimp / 63
 - însingurare bine pusă la punct / 64
 - cu nostalgie la vedere / 65
 - doar argumente / 66
 - niciodată târziu / 67
 - semn de statornicie / 68
 - aerul tămăduitor / 69
 - și mai departe / 70
 - horoscop / 71

- autovindecare / 72
 - scrisoare aproapelui / 73
 - nu doar de Dragobete / 74
 - eroare de calcul / 75
 - #rezistă / 76
 - căutare / 77
 - aievea sau nu / 78
 - argument și primăvară / 79
 - vorbim pe dinăuntru / 80
 - la întelegerile cu cerul / 81
 - înălțarea din somn / 82
 - taina scrisului / 83
 - uite cum uităm / 84
 - panta rheii / 85
 - cu dor de cândva / 87
 - poem dăruit poeziei / 88
- C.V. literar / 91
Referințe critice / 93

zilemelelor sănătoase și sănătatea sănătății
1900 sezonul - înțelegi lucru? /
1100 sună - evanescență și lăuntrică
1700 silfie - sănătatea noastră nu
împinge corăbii în fisurate organe
1100 sună, ecografie-onomai
8100 rugas - străbav și legătura și

poemul meu de identitate

repausul învăluie prin spume fierbinți împinge corăbii în fisurate organe mă aşteptam deja la orgii sau la înscenarea unei morți pe care să o descopăr întâmplător în fânul refuzat de animale care mâname haotic peste iarba de tun au spart în copite memorii uscate; eu încă le mai aud răcnetul prin maternități gestante, cu burțile dilatate cât șapte oceane luate de șapte ori câte șapte; mi se șoptește că am intrat în delir dar funia prin care am stăpânit animalul zace în mine răsucită ca un cordon ombilical

mă trec aceste ape
sau eu pășesc prin ele
ca prin fân
îmi trebuie un as de treflă
și iarba fiarelor acum
să amăgesc brancardierii
de altfel amatori de șoapte;
stați pe aproape
cu o simulare de frison
voi expulza
poemul meu de identitate.

uneori realitatea mă sperie

ș-a dat sfântul la vîrstă de cincizeci și zece ani să zicea împăratului său: „În dimineață aceasta m-am trezit mai frumoasă și cu un ținut nou; albul din oase lucește sideral oglinda mă sperie și evit contactul cu realitatea mă retrag în mine cu mișcări de felină respirația se precipită precum o lebădă care aleargă pe suprafața apei și înainte de a-și lua zborul.

scrisoare pentru mama

am intrat în rândul lumii
mamă
realitatea mă urmărește obsedant
uneori mă iau la întrecere cu ea
cum în copilărie
alergam paralel cu trenul
întotdeauna pierdeam
dar jocul acela sisific
mă antrena pentru curse lungi
transpir și nu știu
dacă de teamă
sau de mișcarea continuă a coatelor
din spate mă împinge presant
o memorie grăbită
și uneori pătrund în sufletul oamenilor
fără să vreau
mă simt înstrăinată
de tăcerea mea intimă
nu mai am mersul acela
de furnică îngândurată
calc tot mai apăsat
de la o afirmație la alta
mi-am legat cu noțiune cuvintele
nici nu bănuiam
cât de mult
îmi pot ține de cald!

anduranță la pelin

s-a dat startul la vigilență
însă alergăm în zig-zag
ca și cum ne-am ferit
de gloanțele unor
refugiați cameleonici

dar vai
linia de sosire pare
tot mai departe
de lumea aceasta mirobolantă

poate că punctul terminal
este de fapt un sămbure de adevăr
încolțit în lumea cealaltă

prințul său tacit
prințul său tacit

înălțat conturul înimii
să arăt

înălțat o o adăiu
înălțat o o adăiu

înălțat o o adăiu
înălțat o o adăiu

strigător la cer

urcăm și coborâm
pe trepte de oglindă
vârstele noastre sunt
vitralii caleidoscopice
care se închid și deschid
în fel și chip
mă întreb, de ce curse lungățisqăb îsm tot
uneori nu știm cum să risipim dorul
dacă am experimentat
o fericire răvășită
sau doar am învățat
cum să risipim dorul
pe timp de noapte

și asta e o dilemă
pe care o merităm
un fel de adaoș incitant
la ziua de mâine

când e mai apărată
de la o afirmație la alta,
mi-am legat cu noj pe cuvintele
nici nu bănuiesc
cât de mult
îmi pot dñe de cald

numai atât despre acum

m-am dezlegat la mâini
adun provocări
aruncate într-un câmp vizual
paralel cu imaginația mea
dau ascultare
unor guri străine
care-mi repetă continuu „tell us about your disability, dear”
cuvintele se prăbușesc
dezmembrate
se aud nevrose
suspinând tacit
printre respirația tăiată de dor
îmi cauț conturul inimii
să arăt
marea și singura mea diformitate

stare...

intonez un cântec
fără să-l fi știut,
destram cu privirea
uimirea din muguri,
iubesc tinerețea
în starea de nud,
cuvintele îmi sorb
tăcerea din gânduri.

o ferice reacție
să doar am învățat
cum să respund dorul
pe timp de noapte.

și asta e o dilemă
pe care o merită
un fel de adesea înțelept
la zile de mâine

celălalt eu

ancorată în celălalt Eu,
am stricat echilibrul de sticlă,
se vede cum țipă o lebădă
cu zborul tocăt de un curcubeu,
se vede și crud mă intrigă,
mă simt dezgolită de stimuli
și storc hormonii de adaptare,
turbarea mă roade
cu dinții de flori, mă roade
și devin sărbătorita fără de sărbătoare.

poem anonim

râsul îmi coboără
anonim prin cetate,
mă uimește
argumentul
poleit cu serbări,
un etern carnaval
e transhumanța
de șoapte, și vorbind
și vorbitorii – deodata
devin omnivori.

uātislašeo ni ēslocons
tūaniz mī
šbile eb lundilisba
šoč muč ebov za
šbšdel o
i ch spohy soča
šnu tučnepa
šoav za
Aphini šm buro iž
tūniz šm
llumaz eb filcoteb
čioz iž
etatqabs eo linomori
etqas iž mā neisčas
joli eb mīnib mā
šbcoč ūm
nivsib iž
ansotčdile eb ūsī sthošdile

neajunsul

cu fiecare cuvânt
mă îndepărtez de mine,
pe schela carnală
mă urc să-mi boltesc
înaltă înserare,
adâncă adormire,
pentru sintagma
în care dospesc,
fluturi de ceată
degajă silabe,
se-ntâmplă ca râsul
să-mi fie indus,
plutesc granulată
spre o verde trăire,
obscurul m-absoarbe
din neajunsul ajuns.